Dosarul nr. 2i-1887-1/18

INSTANȚA DE INSOLVABILITATE

H O T Ă R Â R E
În numele legii

25 martie 2025 mun. *****

Judecătoria *****, sediul Central
În componența:

Președintele ședinței, judecătorul Ceban Alexandru
Grefier Griniuc Dorina

examinând în ședință publică cererea de chemare în judecată înaintată de SRL „Miramal Grup” în procedura falimentului simplificat privind atragerea la răspundere subsidiară a membrilor organului de conducere a debitorului SRL „Miramal Grup” - în procedura falimentului simplificat, în persoana Marinei Sosnovschi, cu participarea intervenientului principal Serviciul Fiscal de Stat,

c o n s t a t ă:

Argumentele participanților la proces

1. Prin hotărârea Judecătoriei *****, sediul Central din 10 decembrie 2018, a fost constatată insolvabilitatea debitorului SRL „Miramal Grup”, s-a intentat proces de insolvabilitate față de acesta, s-a dispus inițierea procedurii simplificate a falimentului, iar în calitate de lichidator a fost desemnat administratorul autorizat Bednîi Andrei.
2. La 14 februarie 2020, lichidatorul debitorului SRL „Miramal Grup”, în procedura falimentului simplificat, Bednîi Andrei, a depus cerere de chemare în judecată privind atragerea la răspundere subsidiară a membrului organului de conducere al debitorului în persoana administratorului și unicului asociat Sosnovschi Mariana, cu participarea intervenientului principal Serviciul Fiscal de Stat.
3. Potrivit confirmării înregistrării cererii, cauza a fost înregistrată cu denumirea „SRL Miramal Grup vs Sosnovschi Mariana - atragerea la răspunderea subsidiară a membrilor organelor de conducere”, fiind repartizată spre examinare judecătorului Judecătoriei *****, sediul Central, Ceban Alexandru.
4. Prin încheierea din 19 februarie 2020, cererea de chemare în judecată a fost admisă spre examinare în procedură contencioasă generală, fiind dispusă expedierea către pârâtă a copiei acțiunii și a actelor anexate, precum și acordarea termenului pentru prezentarea referinței și a probelor pe care aceasta și-ar întemeia eventualele obiecții.
5. În aceeași dată, prin încheiere separată, solicitarea lichidatorului privind aplicarea măsurilor de asigurare asupra bunurilor mobile și imobile ale pârâtei în limita valorii acțiunii, în sumă de 347 859,34 lei, a fost respinsă, instanța reținând că lichidatorul nu a indicat motive sau circumstanțe de fapt care ar justifica riscul imposibilității executării unei eventuale hotărâri.
6. În motivarea acțiunii, lichidatorul a indicat că, potrivit tabelului definitiv al creanțelor, în procedura de insolvabilitate a SRL „Miramal Grup” au fost validate creanțe în sumă totală de

347 859,34 lei, inclusiv creanța Serviciului Fiscal de Stat în sumă totală de 207 290,70 lei, creanța Casei Naționale de Asigurări Sociale în sumă totală de 112 997,46 lei, precum și creanțe ale altor creditori.

7. Reclamantul a susținut că Sosnovschi Mariana a deținut calitatea de administrator și unic asociat al SRL „Miramal Grup”, iar potrivit informațiilor Serviciului Fiscal de Stat, a figurat și în calitate de contabil al societății debitoare.

8. În drept, lichidatorul a invocat prevederile art. 247-249 din Legea insolvabilității nr. 149 din 29 iunie 2012, susținând că pârâtei îi sunt aplicabile temeiurile prevăzute de art. 248 alin. (1) lit. h), lit. f) și lit. i) din Legea insolvabilității.

9. Sub aspectul art. 248 alin. (1) lit. h), reclamantul a susținut că administratorul statutar nu a depus cerere introductivă privind intentarea procesului de insolvabilitate, deși ar fi cunoscut incapacitatea de plată a societății debitoare.

10. În acest sens, lichidatorul a invocat actul de carență al organului fiscal, potrivit căruia debitorul nu ar fi achitat obligațiile fiscale în perioada 18 martie 2013 - 17 august 2018, notificările expediate de organul fiscal, hotărârea privind executarea silită a obligațiilor fiscale nr. 0158441 din 11 octombrie 2016 și procesul-verbal contravențional din 16 mai 2018, prin care administratorul Sosnovschi Mariana a fost sancționat pentru nedepunerea cererii introductive.

11. Totodată, reclamantul a susținut că SRL „Miramal Grup” avea cont bancar deschis la BC „Moldova Agroindbank” SA, cu soldul de 0,00 lei, iar asupra contului ar fi fost aplicate grevări de către executori judecătorești și de către organul fiscal, circumstanțe care, în opinia lichidatorului, demonstrau că administratorul trebuia să cunoască încă din anul 2013 dificultățile financiare ale debitorului.

12. Sub aspectul art. 248 alin. (1) lit. f), lichidatorul a invocat că, deși operațiunile pe conturile bancare ar fi fost suspendate, în anul 2016 SRL „Miramal Grup” a încheiat cu FPC „Drancor” SRL un contract de vânzare-cumpărare a înghețatei și a altor produse alimentare, plata pentru marfa recepționată nefiind efectuată integral.

13. Reclamantul a mai indicat că, potrivit răspunsurilor instituțiilor competente, SRL „Miramal Grup” nu deține bunuri imobile înregistrate, unități de transport ori bunuri mobile gajate, iar lipsa bunurilor în masa debitoare ar confirma imposibilitatea satisfacerii creanțelor creditorilor din patrimoniul societății.

14. De asemenea, lichidatorul a invocat faptul că datele și documentele contabile nu ar fi fost prezentate administratorului insolvabilității/lichidatorului, motiv pentru care nu ar fi fost posibilă cercetarea amănunțită a situației economico-financiare, a cheltuielilor și a veniturilor reale ale debitorului.

15. La 28 mai 2019, în cadrul adunării repetate de raportare a creditorilor, a fost pusă în discuție chestiunea atragerii la răspundere subsidiară a organelor de conducere ale SRL „Miramal Grup”, fiind adoptată hotărârea privind promovarea acțiunii împotriva administratorului și unicului asociat Sosnovschi Mariana.

16. Intervenientul principal Serviciul Fiscal de Stat a susținut poziția reclamantului, iar Casa Națională de Asigurări Sociale, în calitate de creditor, a prezentat referință de susținere a cererii de atragere la răspundere subsidiară a organelor de conducere ale SRL „Miramal Grup”.

17. Partea pârâtă a contestat temeinicia acțiunii și a solicitat respingerea acesteia, invocând, în esență, lipsa probării unei fapte concrete imputabile, a prejudiciului cauzat prin conduita

administratorului și a legăturii de cauzalitate dintre conduita imputată și apariția ori agravarea stării de insolvabilitate.

Aprecierea instanței

18. Examinând materialele cauzei, pozițiile participanților la proces, înscrisurile administrate și cadrul legal aplicabil, instanța de insolvabilitate consideră cererea de chemare în judecată neîntemeiată și pasibilă de respingere, din următoarele considerente.

19. Potrivit art. 1 alin. (4) din Legea insolvabilității, procesul de insolvabilitate se desfășoară în conformitate cu prevederile Codului de procedură civilă și cu cele ale Legii insolvabilității.

20. Potrivit art. 5 alin. (5) lit. f) din Legea insolvabilității, printre principalele competențe ale instanței de insolvabilitate se regăsește tragerea la răspundere a membrilor organelor de conducere care au contribuit la insolvabilitatea debitorului.

21. Conform art. 247 alin. (1) și (2) din Legea insolvabilității, membri ai organelor de conducere ale debitorului pot fi, între alții, administratorii societăților comerciale, membrii organelor executive, membrii consiliilor de supraveghere, lichidatorii, membrii comisiilor de lichidare și contabilii, prevederile respective aplicându-se persoanelor care dețineau aceste funcții la data intentării procesului de insolvabilitate, precum și celor care au deținut aceste funcții pe parcursul ultimelor 24 de luni anterioare intentării procesului.

22. Potrivit art. 248 alin. (1) din Legea insolvabilității, la cererea administratorului insolvabilității/lichidatorului, a comitetului creditorilor sau a oricărui creditor care are interes legitim, instanța de insolvabilitate poate dispune ca o parte din datoriile debitorului insolvabil să fie suportate de membrii organelor lui de conducere și/sau de supraveghere, precum și de orice altă persoană care i-au cauzat insolvabilitatea prin una dintre acțiunile expres prevăzute de norma legală.

23. Din conținutul normei citate rezultă că răspunderea subsidiară nu se angajează automat prin simpla constatare a insolvabilității debitorului, prin existența unor creanțe validate sau prin insuficiența masei debitoare. Pentru admiterea unei asemenea acțiuni este necesară dovedirea cumulativă a calității persoanei chemate să răspundă, a unei fapte concrete prevăzute de art. 248 alin. (1), a vinovăției, a prejudiciului imputabil și a raportului de cauzalitate dintre fapta imputată și apariția ori agravarea insolvabilității debitorului.

24. În conformitate cu art. 118 alin. (1) din Codul de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale. Potrivit art. 121 din același cod, instanța reține spre examinare și cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existența sau inexistența circumstanțelor importante pentru soluționarea justă a cauzei.

25. Potrivit art. 130 alin. (1) și (3) din Codul de procedură civilă, instanța judecătorească apreciază probele după intima convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare și nemijlocită a tuturor probelor din dosar, iar fiecare probă se apreciază sub aspectul pertinenței, admisibilității, veridicității ei și toate probele în ansamblu sub aspectul legăturii lor reciproce și suficienței pentru soluționarea cauzei.

26. Aplicând aceste reguli la prezenta cauză, instanța reține că reclamantul a probat existența procedurii de insolvabilitate, existența unor creanțe validate, lipsa unor bunuri suficiente în masa debitoare și calitatea pârâtei de administrator, unic asociat și, potrivit informațiilor fiscale, contabil al SRL „Miramal Grup”. Totuși, aceste elemente sunt insuficiente, prin ele însele, pentru atragerea răspunderii subsidiare.

27. Într-adevăr, calitatea de administrator, asociat unic sau contabil poate plasa persoana în categoria subiecților prevăzuți de art. 247 din Legea insolvabilității, însă nu substituie proba faptei ilicite, a vinovăției, a prejudiciului concret și a raportului de cauzalitate. Răspunderea subsidiară are caracter excepțional, iar transferarea datoriilor persoanei juridice asupra persoanei fizice care a administrat-o poate avea loc doar în condițiile expres și limitativ prevăzute de lege.

Cu privire la temeiul prevăzut de art. 248 alin. (1) lit. h) din Legea insolvabilității

28. În privința temeiului prevăzut de art. 248 alin. (1) lit. h), reclamantul a invocat nedepunerea de către administratorul debitorului a cererii introductive privind intentarea procesului de insolvabilitate conform prevederilor art. 14 din Legea insolvabilității.

29. Instanța reține că acest temei are un regim juridic distinct. Nedepunerea cererii introductive nu cauzează, prin ea însăși, apariția stării de insolvabilitate, deoarece existența prealabilă a acestei stări constituie premisa obligației administratorului de a se adresa instanței de insolvabilitate.

30. Potrivit art. 14 alin. (3) din Legea insolvabilității, debitorul este obligat să depună cerere introductivă imediat, dar nu mai târziu de expirarea a 30 de zile calendaristice din data survenirii temeiurilor de insolvabilitate. Totodată, art. 14 alin. (4) prevede că, dacă debitorul nu depune cerere introductivă în cazurile și în termenul prevăzut, persoanele abilitate să reprezinte debitorul răspund subsidiar în fața creditorilor pentru obligațiile apărute după expirarea termenului prevăzut la alin. (3).

31. Din interpretarea coroborată a acestor norme rezultă că, pentru angajarea răspunderii în baza art. 248 alin. (1) lit. h), reclamantul trebuia să demonstreze data certă a survenirii stării de insolvabilitate, data expirării termenului legal de 30 de zile pentru depunerea cererii introductive, obligațiile concrete apărute după expirarea acestui termen și raportul de cauzalitate dintre inacțiunea imputată și majorarea pasivului debitorului.

32. În prezenta cauză, reclamantul nu a indicat o dată certă și juridic verificabilă a survenirii stării de insolvabilitate. În cerere sunt operate mai multe repere temporale - anul 2013, data de 11 octombrie 2016, data de 16 mai 2018, data de 17 august 2018, precum și mențiuni privind suspendarea operațiunilor bancare și aplicarea sechestrelor - însă niciunul dintre aceste repere nu este analizat ca moment juridic unic al apariției temeiului de insolvabilitate.

33. Faptul că debitorul a înregistrat restanțe fiscale, că a fost notificat de organul fiscal, că au fost aplicate măsuri de executare silită ori că pe conturile bancare au existat grevări nu substituie determinarea momentului exact al apariției incapacității de plată și a momentului expirării termenului legal de 30 de zile.

34. În lipsa stabilirii momentului juridic al apariției temeiului de insolvabilitate, instanța nu poate determina data de la care a început să curgă termenul prevăzut de art. 14 alin. (3) din Legea insolvabilității și, pe cale de consecință, nu poate identifica obligațiile apărute după expirarea acestui termen.

35. Mai mult, reclamantul solicită atragerea pârâtei la răspundere pentru întreaga sumă de 347 859,34 lei, fără a delimita creanțele apărute anterior pretinsei date-limită de cele apărute ulterior expirării termenului legal. Or, în cazul art. 248 alin. (1) lit. h), sarcina probațiunii nu se epuizează prin indicarea pasivului validat, ci presupune individualizarea pasivului suplimentar cauzat de nedepunerea cererii introductive.

36. Instanța reține că sancționarea contravențională a administratorului pentru nedepunerea cererii introductive poate confirma existența unei conduite examinate în plan contravențional,

însă nu substituie proba condițiilor răspunderii civile subsidiare. Procesul-verbal contravențional nu stabilește întinderea prejudiciului civil, nu delimitează obligațiile apărute după expirarea termenului legal de 30 de zile și nu dovedește raportul de cauzalitate dintre inacțiunea imputată și întreg pasivul debitorului.

37. Prin urmare, instanța constată că temeiul prevăzut de art. 248 alin. (1) lit. h) din Legea insolvabilității nu a fost probat în mod suficient.

Cu privire la temeiul prevăzut de art. 248 alin. (1) lit. f) din Legea insolvabilității

38. În privința temeiului prevăzut de art. 248 alin. (1) lit. f), reclamantul a invocat dispunerea continuării unei activități a debitorului care îl ducea în mod vădit la incapacitate de plată.

39. Instanța reține că acest temei presupune dovedirea unei conduite active a persoanei chemate în judecată, constând în dispunerea continuării activității economice a debitorului în condițiile în care incapacitatea de plată era evidentă, iar continuarea activității a determinat majorarea concretă a pasivului sau diminuarea activelor societății.

40. În susținerea acestui temei, reclamantul a invocat, în principal, faptul că în anul 2016 SRL „Miramal Grup" a încheiat cu FPC „Drancor" SRL un contract privind vânzarea-cumpărarea înghețatei și a altor mărfuri, marfa fiind recepționată fără achitarea integrală a prețului.

41. Această împrejurare poate demonstra existența unui raport juridic contractual neexecutat între SRL „Miramal Grup" și FPC „Drancor" SRL, însă nu dovedește, prin ea însăși, că administratorul a dispus continuarea unei activități care ducea în mod vădit debitorul la incapacitate de plată și nici că această activitate a cauzat întreg pasivul validat de 347 859,34 lei.

42. Pentru reținerea art. 248 alin. (1) lit. f), reclamantul trebuia să demonstreze, prin date financiar-contabile și analiză economică, faptul că după un moment determinat continuarea activității a generat pasiv suplimentar concret, cuantificat și imputabil pârâtei. O asemenea analiză nu a fost prezentată.

43. Instanța observă și caracterul contradictoriu al argumentelor reclamantului. Pe de o parte, acesta susține că încă din anul 2013 operațiunile bancare ar fi fost suspendate și că debitorul s-ar fi aflat în incapacitate de plată; pe de altă parte, invocă încheierea unui contract comercial în anul 2016 pentru a demonstra continuarea activității. În lipsa unei analize financiare care să explice natura, amploarea și consecințele economice ale acestei activități, simpla existență a unui contract comercial neexecutat nu poate justifica atragerea pârâtei la răspundere pentru întreaga masă a creanțelor validate.

44. Prin urmare, instanța constată că temeiul prevăzut de art. 248 alin. (1) lit. f) din Legea insolvabilității nu a fost probat.

Cu privire la temeiul prevăzut de art. 248 alin. (1) lit. i) din Legea insolvabilității

45. Cu referire la art. 248 alin. (1) lit. i) din Legea insolvabilității, instanța reține că reclamantul nu a individualizat vreo acțiune concretă, distinctă de cele examinate prin prisma lit. h) și lit. f), care să fi adus daune proprietății debitorului.

46. Simpla reiterare a existenței datoriilor, a lipsei bunurilor în patrimoniul debitorului, a grevării conturilor bancare și a neprezentării documentelor contabile nu echivalează cu dovada comiterii unei fapte autonome prevăzute de art. 248 alin. (1) lit. i).

47. Pentru reținerea acestui temei era necesară indicarea acțiunii prejudiciabile concrete, a momentului comiterii acesteia, a bunului sau valorii patrimoniale afectate, a prejudiciului direct cauzat și a raportului de cauzalitate dintre acțiunea imputată și diminuarea patrimoniului debitorului. În prezenta cauză, aceste elemente nu au fost demonstrate.

48. Prin urmare, nici temeiul prevăzut de art. 248 alin. (1) lit. i) din Legea insolvabilității nu poate fi reținut.

Cu privire la neprezentarea documentelor contabile

49. Instanța reține că reclamantul a invocat și faptul că documentele contabile nu ar fi fost prezentate de debitor, administrator ori asociat, motiv pentru care nu ar fi fost posibilă cercetarea amănunțită a situației economico-financiare, a cheltuielilor și a veniturilor reale ale întreprinderii.

50. Această împrejurare nu a fost însă probată ca faptă cauzatoare de insolvabilitate. Nu s-a demonstrat ce documente concrete au existat, ce documente au fost solicitate, dacă acestea au fost recepționate ori refuzate, dacă au dispărut prin conduita pârâtei și în ce mod lipsa lor a determinat imposibilitatea identificării unor active concrete ale debitorului.

51. În lipsa acestor elemente, neprezentarea documentelor contabile nu poate fi convertită automat în temei de răspundere subsidiară. Pentru atragerea răspunderii era necesară demonstrarea faptului că această conduită a cauzat sau a agravat insolvabilitatea, nu doar că a îngreunat activitatea lichidatorului.

Cu privire la lipsa bunurilor debitorului și la creanțele validate

52. Din materialele cauzei rezultă că SRL „Miramal Grup” nu deține sau nu a deținut bunuri imobile înregistrate, unități de transport ori bunuri mobile gajate, fiind indicată și lipsa mijloacelor financiare în conturile bancare ale debitorului.

53. Aceste înscrisuri confirmă insuficiența masei debitoare și imposibilitatea acoperirii integrale a creanțelor creditorilor din patrimoniul societății. Totuși, lipsa bunurilor nu dovedește că pârâta a cauzat această situație prin una dintre faptele prevăzute de art. 248 alin. (1) din Legea insolvabilității.

54. Pentru a angaja răspunderea subsidiară, era necesar ca reclamantul să dovedească, spre exemplu, existența unor bunuri care au fost ascunse, deturnate, transmise, folosite în interes personal ori scoase din patrimoniul debitorului prin acțiuni imputabile pârâtei. O asemenea probă nu a fost administrată.

55. Instanța mai reține că datoriile fiscale, contribuțiile sociale, penalitățile, amenzile și creanțele comerciale validate sunt obligații ale persoanei juridice debitoare, iar transferarea lor asupra administratorului poate avea loc doar dacă este dovedită o faptă concretă, culpabilă, prevăzută de art. 248 alin. (1), care a cauzat direct apariția sau agravarea insolvabilității.

56. Faptul că obligațiile fiscale și sociale nu au fost achitate la termen poate demonstra existența unor datorii ale societății, dar nu substituie analiza faptei imputabile, a vinovăției și a raportului de cauzalitate.

57. Hotărârea adunării creditorilor din 28 mai 2019 are valoare de act intern al procedurii de insolvabilitate și justifică promovarea acțiunii de către lichidator. Totuși, ea nu dovedește, prin ea însăși, existența condițiilor materiale ale răspunderii subsidiare, instanța fiind obligată să verifice în mod independent existența faptei, vinovăției, prejudiciului și raportului de cauzalitate.

Concluzia instanței

58. În rezultatul examinării materialelor cauzei, instanța constată că reclamantul a probat existența procedurii de insolvabilitate, existența unor creanțe validate, lipsa bunurilor suficiente în masa debitoare și calitatea pârâtei în raport cu societatea debitoare.

59. Aceste elemente sunt însă insuficiente pentru atragerea răspunderii subsidiare. Reclamantul nu a demonstrat cumulativ existența unei fapte concrete prevăzute de art. 248 alin. (1) lit. h), lit. f) sau lit. i) din Legea insolvabilității, caracterul imputabil al acestei fapte, prejudiciul

exact cauzat prin conduita pârâtei și legătura de cauzalitate dintre conduita pârâtei și apariția ori agravarea insolvabilității debitorului.

60. În special, reclamantul nu a individualizat data certă a apariției stării de insolvabilitate, nu a determinat termenul-limită de depunere a cererii introductive, nu a separat obligațiile apărute după expirarea termenului legal de 30 de zile, nu a probat că activitatea pretins continuată a generat pasivul solicitat și nu a demonstrat existența unei acțiuni concrete care să fi adus daune proprietății debitorului.

61. Cererea rămâne întemeiată, în principal, pe existența pasivului validat, pe insuficiența masei debitoare și pe calitatea pârâtei de administrator, asociat unic și contabil al SRL „Miramal Grup". Or, aceste împrejurări nu permit, fără probe suplimentare, transferarea întregului pasiv al societății asupra persoanei fizice care a administrat-o.

62. Admiterea acțiunii în asemenea condiții ar echivala cu transformarea răspunderii subsidiare într-un mecanism automat de recuperare a creanțelor validate din patrimoniul administratorului, contrar caracterului excepțional al răspunderii reglementate de art. 248 din Legea insolvabilității.

63. În consecință, lipsind cumulul condițiilor prevăzute de art. 248 din Legea insolvabilității, cererea de chemare în judecată urmează a fi respinsă.

64. În conformitate cu prevederile art. 1 alin. (4), art. 5, art. 247, art. 248 din Legea insolvabilității nr. 149 din 29.06.2012 și art. art. 238-241 Cod de procedură civilă, instanța de insolvabilitate,

h o t ă r ă ș t e:

Se respinge cererea de chemare în judecată a SRL „Miramal Grup" în procedura falimentului simplificat privind atragerea la răspundere subsidiară a membrilor organului de conducere a debitorului SRL „Miramal Grup" - în procedura falimentului simplificat în persoana Marinei Sosnovschi (IDNP: *****).

Hotărârea poate fi atacată cu apel la Curtea de Apel Centru în termen de 15 zile prin intermediul Judecătoriei ***** (sediul Central).

Președintele ședinței, judecătorul **Ceban Alexandru**